

GRAIKIŠKA
PAGUNDA
/2

JENNIFER
FAYE

Jei ne *jis*

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jennifer Faye

JEI NE JIS

Trijų knygų serija
"*Graikiška pagunda*"
Antra knyga

Versta iš Jennifer Faye,
It Started with a Royal Kiss, 2022

© Jennifer F. Stroka, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0951-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Princas.

Tikras, pasiutusiai simpatiškas karališkasis princas.

Indiga Kastelanos sunkiai nurijo seiles. Negalėjo patikėti akis į akį susidūrusi su Ridianijos princu Ištvanu. Ji visai nenorėjo išsiduoti, kad vyras padarė jai įspūdį, bet negalėjo paneigti, jog hipnotizuojančios žydros akys ir įdeges veidas mažumėlę pakerėjo. Vien prisiminus jo apnuogintą krūtinę išdavikė širdis pasileido šuoliais.

Gyvenime nebūtų pagalvojusi, kad kada nors jie susitiks iš tikrųjų. Pradėdama dirbti dailininke „Ludus“ komplekse mergina jau žinojo, kad princas turi ryšių su šia privačia sala. Tačiau kompleksas didžiulis, pakankamai didelis, kad pavyktų išvengti tam tikrų personų. Tiesa, vyko karališkoji regata, bet ji suklydo manydama, jog princas bus pernelyg užsiėmęs ir nedalyvaus... na, jei jau ir pasirodys, tai neslampinės po kompleksą it koks prasčiokas.

O tada, jį sutikusi, nepajėgė pratarti nė žodžio. Lyg būtų negana to, kad įsispoksojo į jo bedugnes akis, raumeningos krūtinės ir liekno juosmens vaizdas atėmė žadą.

Mintyse mergina pasipurtė. Tai nėra maž nesvarbu. Nė trupučio.

Niekas negali pakeisti to, kad princas kilęs iš tos pačios šeimos, kuri išvarė jos tėvą iš gimtinės. Ji neturi laiko dabar apie tai galvoti. Be to, tikrai nesitikėjo išvysti princą dar kartą.

Indiga sėdėjo ant taburetės po didžiuliu raudonu skėčiu, panardinusi basas pėdas lakuotais nagais į šiltą smėlį. Jautėsi tokia dėkinga, kad gavo šį darbą, – užmokestis padės pasirūpinti sirguliuojančia motina. Dėl motinos ji padarytų viską.

– Ar ji gerai atsisėdo? – pažadino Indigą moters balsas.

Ji sutelkė dėmesį į priešais stovinčią mamą ir jos dukrelę. Mergaitė sėdėjo ant kėdės.

– Mm, taip. Kodėl klausiate?

– Nes kažko raukotės, – motina neatrodė patenkinta.

– Labai atsiprašau. Jūsų dukra tiesiog tobula, – Indiga prisivertė raminausiai nusišypsoti.

– Tiesiog per atspindžius nuo vandens sunku įsižiūrėti.

Mergina patogiau įsitaisė ant taburetės. Negali sau leisti, kad klientai pamanytų, jog ji nepatenkinta, antraip nebeves pas ją vaikų ir

šeimos narių. Indiga pagal užsakymus piešė šaržus. Be klientų ji neturės darbo, o be darbo negalės apmokėti motinos gydymo sąskaitų.

Indiga sutelkė visą dėmesį į darbą. Tapyba padėjo ištvirti sunkiausius gyvenimo išbandymus, pradedant tėvo staigia mirtimi ir baigiant motinos liga. Jei vieni gyvena pasakišką gyvenimą – galvoje ėmė suktis princo Ištvano atvaizdas, – tai kitiems ne taip pasisekė. Ji neleido sunkumams pakišti jai kojos siekiant geresnio gyvenimo ir tikėjo, kad jos laukia gera ateitis, jeigu ir toliau stengsis.

Per keletą minučių Indiga užbaigė mergytės šaržą ir atsargiai atkabinusi popieriaus lakštą nuo molberto ištiesė motinai, kuri be džiugesio apžiūrėjo darbą. Tada parodė jį devynmetei dukrai ir paklausė, ką ši mananti. Mergytė išpūtė akis, veide nušvito plati šypsena. Tiek Indigai ir tereikėjo, juk, kaip sakydavo tėvas, didžiausią pasitenkinimą gyvenime suteikia maži dalykai.

- Palauk, kol parodysiu draugėms!
- Ką reikia pasakyti? – paragino motina.

Mergytė atsisuko į Indigą.

- Ačiū!

- Prašom. – Tą akimirką buvo visai nesvarbu,

kad ji piešė sąmojingus eskizus, o ne didingus meno kūrinius. Indigai rūpėjo tik tai, kad ji suteikė mergytės gyvenimui laimės.

– Ar galiu pažiūrėti? – pasiteiravo vyriškas balsas.

Indiga pasukusi galvą suprato, kad gražuolis princas ir vėl užklupo ją nepasiruošusią. Širdis ėmė virpėti krūtinėje. Kokia tikimybė, kad jiems lemta ir vėl atsitiktinai susitikti?

– Ak, – motina griebėsi už širdies. – Jūsų aukštybe. – Moteris žemai tūptelėjo.

Mergytė sutrikusi lakstė žvilgsniu nuo mamos prie princo Ištvano. Tada motina mostelėjo jai padaryti tą patį. Indiga tylėdama žiūrėjo, kaip mergytė irgi tūpteli.

Ar princas atėjo susitikti su motina? Gal jie turi kokių nors reikalų? Nes tikrai negalėjo būti, kad jis atėjo čia pasimatyti su ja. Nė menkiausias tikimybės. Karališkoji šeima nepalaikė jokių ryšių su Kastelanais; taip buvo nustatyta karališkuoju dekretu. Prisiminusi Indiga sugriežė dantimis.

Princas grįžtelėjo jos pusėn ir nustebęs išpūtė akis. Nesitikėjo taip greitai vėl ją pamatyti? O gal stebisi, kad ji nesiskubina jam nusilenkti? Indiga tikrai prieš jį nekeliaklupsčiaus.

Reikėtų ką nors pasakyti, bet staiga išdžiūvo burna. Žodžiai įstrigo gerklėje, širdis nesuvaldomai daužėsi. Kas jai darosi?!

Princas vėl sutelkė dėmesį į piešinį.

- Pasakiška. Ir kas gi ta jauna gražuolė piešinyje?

- Čia aš! - išdidžiai atsiliepė mergytė.

Princas demonstratyviai pridėjo piešinį prie jos veido, tada įnirtingai suraukęs tamsius antakius palygino ją ir atvaizdą.

- Tikrai. Kaip tau pasisekė, kad taip gražiai tave nupiešė. - Jis atidavė lapą mergytei. - Geros jums dienos.

Motina su dukra ir vėl tūptelėjo. Iš skaisčiai oranžinės ir baltos spalvos paplūdimio krepšio išsitraukusi telefoną, su princo leidimu motina pasidarė su juo asmenukę. Nors vyras šypsosi, Indiga pastebėjo, kad šypsena nepasiekia žydrų akių.

Padėkojusi princui, moteris pasisuko į Indigą.

- Kiek aš skolinga?

- Nieko, - atsakė mergina, - tai viešbučio dovana.

- Ak, - moteris įsimetė telefoną į krepšį, - ačiū. - Pasisukusi į prinčą, vėl tūptelėjo.

Indiga pagalvojo, ar ir pati atrodė taip pat

juokingai tądien, kai pirmąkart sutiko princą. Vylėsi, kad ne, tačiau buvo užklupta visiškai netikėtai.

Mergina tikėjosi, kad princas keliaus savais keliais, tačiau jis pasisuko į ją.

- Štai mes ir vėl susitinkame.

Indiga sunkiai nuriijo seiles.

- Jūsų aukštybe.

Jei visai atvirai, ji nežinojo, ką pasakyti. Jis tikrai nenorės girdėti nieko, ką ji galėtų pasakyti apie jį ar jo šeimą, kaip šaltai ir abejingai jie karūnos vardu skaudina kitus žmones. Ne, geriausia to nepradėti. Jos viršininė tikrai nepritartų minčiai balsiai išsakyti savo nuomonę apie princo šeimą.

Indiga žvilgtelėjo į tuščią lapą priešais save. Oda jautė vyro žvilgsnį. Ką jis galvoja? Ar atpažino ją?

Neįmanoma. Ji buvo visai dar vaikas, kai šeima pasitraukė iš Ridianijos. Tada jautėsi išsigandusi ir sutrikusi. Nesuprato, kodėl jie palieka namus ir išsikrausto į Graikiją - kraštą, kuriame jai niekuomet nebuvo tekę lankytis, pilną nepažįstamų žmonių.

- Ar galiu čia prisėsti? - gilus princo balsas pažadino iš neramių minčių.

- Jeigu norite, - stengdamasi nespoksoti į jo apnuogintą krūtinę, mergina beveik nepakėlė akių, nors pagunda buvo stipri. Labai stipri. Ir ji pradėjo krapštytis, apsimesdama, kad tiesina ant molberto tuščius popieriaus lapus.

Ko jis nori? Juk neketina gaišti laiko su ja flirtuodamas. Jai nėra vietos jo karališkame pasaulyje. Jei jis čia ne dėl to, tai ko jam reikia?

Smalsumas paėmė viršų.

- Ar galiu jums kuo nors padėti?

Vyras šyptelėjo, tačiau akyse džiugesio nebuvo matyti. Tarsi kažkas nedavė jam ramybės, kuo jis nenorėjo pasidalyti su ja. Mergina dar pagalvojo, kas galėtų taip slėgti patį princą.

- Norėčiau, kad nupieštumėte mane.

Ji pakėlė akis kaip tik tą akimirką, kai jis suėmė rankas ant tos tobulai išraiškingos krūtinės. *Vargeli!* Oras įstrigo plaučiuose, kol ji akimis gėrė įdegusio išlavinto kūno vaizdą. Kažin, gal jis praleidžia visą laisvalaikį sporto salėje? Juk negali žmogus be jokių pastangų šitaip atrodyti.

Indigos žvilgsnis nuslydo įsitempusiais jo rankų raumenimis ir nusileido prie pilvo. Tik pasiekusi baltais ir mėlynais langeliais išmargintų šortų juosmenį, mergina susizgribo, kad nedera

Šitaip nužiūrinėti.

- Ar kils kokių nors sunkumų? - Išgirdusi balsą, mergina pakėlė akis į jo veidą.

Šįkart, žiūrėdama jam į akis, Indiga pastebėjo žybsint jose juoko kibirkšteles. Krūtinėje įsplieskė karštis, kuris užliejo kaklą. Ką ji sau galvoja, šitaip nužiūrinėti savo priešą?!

Susiimk. Tau reikia išsaugoti šitą darbą.

Tylus padaršinimas padėjo šiek tiek apsiminti. Mergina giliai įtraukė oro ir lėtai iškvėpė.

- Nejau neturite vertesnių užsiėmimų, tarkim, svarbesnių reikalų, negu laukti, kol jus nupiešiu?

Ji negalėjo patikėti, kad bando išsisukti nuo galimybės nupiešti princą. Jeigu jos draugai dabar ją matytų, tikriausiai išvežtų ligoninėn, manydami, kad ji nebesiorientuoja realybėje. Tačiau Ištvanas nėra eilinis princas.

- Esu ten, kur ir noriu būti. Pirmyn. Nupieškite mane.

Indiga sudvejojo. Jeigu čia būtų kas nors kitas, ne Ridianijos karališkosios šeimos narys, ji visomis keturiomis kabintųsi už tokios galimybės.

Augdama girdėjo pasakojimų, kad karališkąja šeima negalima pasitikėti, kad valdžia jiems svarbiau už viską, įskaitant meilę šeimai. Kai

ankstesnis karalius Georgas ir jo tarnautojai buvo išvaryti iš karalystės, tėvas nebebuvo toks, kaip buvęs. Kaip jie galėjo pasielgti taip beširdiškai?

- Kas nors ne taip? - Į ją įsmigo tiriamas princas žvilgsnis.

Geriau imtis darbo, nebent ji nori atskleisti jam tiesą ir pastatyti savo naująjį darbą „Ludus“ komplekse pavojun. Tiesiog tereikia apsimesti, kad jis - eilinis viešbučio svečias, bet Indiga baiminosi, jog nepavyks taip gerai suvaidinti.

Mergina sunkiai nurijo seiles.

- Bijau, man gali nepavykti tiksliai perteikti jūsų asmenybės.

Vyras kilstelėjo antakį.

- Atsisakote mane piešti?

Indiga susimąstė. Kažin, ar dažnai šis princas negauna ko panorėjęs? Mergina abejojo, ar kada nors išvis buvo taip nutikę. Ak, kaip ji norėtų būti pirmoji! Bet net ji negali būti tokia neatsargi.

- Ne, - Indiga griebė juodą flomasterį su tepuku ir sutiko jo žvilgsnį. - Tiesiog noriu, kad suprastumėt, jog tai nebus tradicinis, konservatyvus portretas.

- Suprantu ir visai to nenoriu. Tiesiog įsivaizduokite, kad aš eilinis klientas. - Princas įsitaisė ant kėdės, aplink ratu sustojo apsaugininkai.

Jis tikrai nebuvo eilinis žmogus, toli gražu. Tačiau nenutuokė, kas ji tokia arba kaip jo šeima sunaikino jos šeimą. Indiga svarstė, ar nereiktų jam pasakyti, bet ką laimėtų?

Keldama ranką prie popieriaus, pastebėjo lengvą virpesį. Pasakė sau galinti tai padaryti. Juk kuo greičiau baigs piešti, tuo greičiau jis nu eis. Tad mergina prispaudė teptuką prie popieriaus ir ėmėsi darbo.

Neįmanoma dirbti jo netyrinėjant. Pirštai dilgė nuo pagundos paliesti tas tamsias garbanas ant jo viršugalvio. Smilkiniai ir sprandas kirpti trumpai. Įdegęs veidas su nei per didele, nei per maža nosimi skleidė kažką aristokratiško. Tamsūs antakiai pabrėžė skaisčiai žydras akis tamsiomis blakstienomis, o taip pat trumpai kirptą barzdelę ir ūsus, kurie rėmino tarsi bučiniui sutvertas lūpas.

Kad galėtų gerai atlikti darbą, Indiga privalėjo užfiksuoti kiekvieną mažytį priešais sėdinčio žmogaus bruožą ir perkelti jį į popierių. Dažniausiai jai tai nesukeldavo sunkumų. Vis dėlto piešti princą pasirodė didžiausias iššūkis jos karjere - širdis daužėsi, o pirštai neklausė.

Ji apžvelgė dailiai apsirengusius vyrus iššoku-
siais žasto raumenimis ir tamsiais akiniais. Jų
žvilgsniai buvo nusukti nuo Ištvano ir Indigos,
tarsi būtų norėję suteikti jiems privatumo ir sy-
kiu apsaugoti nuo likusio pasaulio.

- Nesukite dėl jų galvos, - prakalbo Ištvanas,
lyg būtų perskaitęs jos mintis. - Jie čia tam, kad
niekas netrukdytų.

Juodas teptukas lakstė popieriaus paviršiumi.
Geriau pagalvojus, tikras malonumas piešti
prinčą, jo veidą stipria žandikaulio linija ir tvirtu
smakru. Kairiajame skruoste matėsi duobutė.
Kitomis aplinkybėmis mergina būtų mielai pri-
pažinusi, kad jis - gražiausias jos kada nors
pieštas vyras, tačiau dabar atsisakė ką nors pri-
pažinti, juk jis - karališkosios Ridianijos šeimos
narys.

Gal princas Ištvanas ir neturėjo nieko bendro
su jos tėvo atleidimu iš ilgametės tarnybos ka-
rališkajai šeimai arba vėliau ištrėmimu iš ša-
lies, bet tai nereiškia, kad Ištvanas nėra vienas
jų, išauklėtas būti tokiu pat bejausmiu, kitų ne-
paisančiu karališkosios šeimos atstovu, kaip
tie, kurie sunaikino jos šeimą.

- Ar ilgai trunka nupiešti šaržą? - Jos mintis
nutraukė tolygus, sodrus balsas....

